

Львові". Серед його переможців — і навчальний посібник "Нариси історії західної філософії XIX—XX ст." Андрія Дахнія. У фінальному етапі Міжнародної премії імені Івана Франка 2017 р. видавництво Львівського національного університету імені Івана Франка представлено науковою працею Олега Шаблія — двотомним виданням "Суспільна географія".

Сьогодні завдяки реорганізації університетське видавництво здобуло фінансову та організаційну самостійність, які відкривають широкі можливості для маневру на ринку наукової і навчальної продукції. Орієнтирами в успішній діяльності мають бути дослідження ринку, маркетингова самостійність, брендовість і вибудова "маркетингового образу" [23, с. 257] видавництва, створення інтернет-магазину,

розширення асортименту завдяки електронній книзі та сервісу "друк на вимогу", що дасть змогу суттєво знизити обсяги видавничої продукції на складі, заохочення до співпраці сторонніх авторів, формування для постійних покупців системи знижок, розширення "видавничого горизонту" та ін. Усі передумови для цього є. У перспективі видавництво Львівського національного університету імені Івана Франка має можливість перейти на повне самофінансування, а згодом провадити самостійну діяльність з правом юридичної особи, перейшовши до моделі Б (видавництво як самостійне підприємство).

Далі буде

Надійшла до редакції 17 серпня 2017 року

БІБЛІОТЕЧНА СПРАВА

УДК 021.1:[001.102:347.77].78

Майя Іванова,
науковий співробітник відділу
з охорони інтелектуальної власності НБУВ

Інформація як об'єкт інтелектуальної власності в діяльності бібліотек

У статті увагу акцентовано на тому, що право на інформацію є одним із природних прав людини, володіння яким гарантує Конституція України. Наголошено, що інформація перетворюється на стратегічний ресурс розвитку людства. Розкрито особливості інформації як об'єкта права інтелектуальної власності. Визначено роль бібліотек у збереженні інформації, яка є об'єктом інтелектуальної власності.

Ключові слова: право інтелектуальної власності, інформація, право людини на інформацію, бібліотека, інформаційне суспільство.

Постановка проблеми. Право на інформацію є одним із природних прав людини, тому відносини щодо її одержання, поширення та захисту мають бути врегульовані на законодавчому рівні відповідно до сучасних умов. У ст. 19 "Загальної декларації прав людини", яка була прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 р., зазначено, що кожна людина має право одержувати і поширювати інформацію та ідеї будь-якими засобами незалежно від державних кордонів; у ст. 27 передбачено право на захист моральних і матеріальних інтересів людини, що є результатом наукових, літературних або художніх праць, автором яких вона є.

Актуальність дослідження зумовлена тим, що в бібліотечному середовищі широко використовують такі поняття, як "інформація", "інформаційне суспільство", "інтелектуальна власність", "право інтелектуальної власності", "авторське право". Але недостатньо уваги приділено поняттю "інформація" як об'єкту інте-

лектуальної власності в діяльності бібліотек. Вважаємо за потрібне розкрити термін "інформація" та виявити взаємозв'язок між інформацією і правом інтелектуальної власності в бібліотечній діяльності.

Аналіз останніх публікацій. Інформаційні відносини в бібліотечній сфері досліджено в монографіях Т. Гранчак, В. Горового, Л. Дубровіної, О. Онищенко, В. Попика, Л. Чуприни та ін. Упродовж останнього року питання про роль бібліотек у забезпеченні інформації порушено в публікаціях С. Євсєєнко, Н. Зоріна, С. Коваленко, Н. Кушнарєнко, А. Рубан, М. Сенченка. Поняття, зміст та ознаки інформації, способи її захисту, співвідношення інформації та об'єктів права інтелектуальної власності становили предмет дослідження представників різних галузей юридичної науки, зокрема Ю. Заїки, А. Козинця, В. Копилова, В. Коссака, О. Кохановської, Р. Майданика, Є. Петрова, О. Підпригори, Є. Петрова, О. Сергєєва, Р. Стефанчука, О. Харитонові, С. Шимон, О. Яворської.

Проте поза увагою залишилося питання щодо місця інформації як об'єкта бібліотечних фондів, який охороняється правом інтелектуальної власності.

Метою статті є дослідження теоретичних аспектів співвідношення інформації та об'єктів права інтелектуальної власності, аналіз особливостей інформації як об'єкта бібліотечних фондів, визначення ролі бібліотек у збиранні, зберіганні, використанні й поширенні інформації як об'єкта права інтелектуальної власності.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до ст. 34 Конституції України, кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб. Здійснення цих прав може бути обмежено законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку для запобігання заворушенням чи злочинам, розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, для охорони здоров'я населення, захисту репутації або прав інших людей, підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

За роки незалежності в Україні відбувся суттєвий поступ у розвитку вітчизняної інформаційної сфери як особливої системи суспільних відносин, які виникають в усіх напрямках діяльності соціуму та держави внаслідок одержання, використання, поширення і зберігання інформації. Насамперед це стосується законодавчого закріплення права особи на інформацію та її вільне поширення всередині країни і за кордоном; трансформації моделі взаємовідносин між органами державної влади та засобами масової інформації; створення національних систем і мереж інформації тощо. Взаємовідносини між людиною, суспільством і державою відбиває інформаційна сфера, яка нині істотно впливає й на інші галузі діяльності [1, с. 3].

Об'єктивні процеси розвитку соціуму спонукали до переосмислення ролі інформації як у системі стратегічних ресурсів, що визначають рівень соціально-економічного розвитку країн, так і щодо реалізації прав і потреб особистості в суспільстві. Сьогодні інформація перебуває серед найважливіших стратегічних ресурсів людства. На новому етапі розвитку суспільства завдяки еволюції засобів зв'язку, широкому використанню інформаційно-комунікаційних технологій істотно зростає інтенсивність інформаційного обміну, а основним типом діяльності має стати опрацювання інформації та генерування нового знання. З-поміж головних ознак інформаційного суспільства разом зі створенням і розвитком ринку інформації та знань як чинника виробництва, переходу інформаційних ресурсів суспільства в реальні ресурси соціально-економічного розвитку, зростання ролі інформаційно-комунікаційної інфраструктури в системі суспільного виробництва, фахівці вирізняють формування національного інформаційного простору як частини світового [2, с. 25]. Інформатизація суспільства є важливою умовою розширення можливостей для доступу до інформації та забезпечення відповідних потреб на всіх рівнях суспільної діяльності [3, с. 10].

На думку М. Сенченка, інтеграція України в європейське співтовариство, входження її в єдиний інформаційний простір все більше привертають увагу світової громадськості. Інтерес до духовної спадщини зростає як серед українців, так і серед тих, хто прагне краще пізнати історію нашого народу. Збирання та облік усіх видань, незалежно від носія інформації, має важливе наукове й культурне значення для постійного руху вперед освіти, науки та культури [7, с. 3—9].

У монографії В. Коломієць зазначено, що дослідження стану правового регулювання суспільних відносин, які виникають у сфері охорони інтелектуальної власності в інформаційній мережі, є актуальними. Він зауважує на серйозні проблеми та недоліки в цій сфері, що істотно позначається на еволюції національного науково-технологічного і творчого потенціалу, стримує становлення інноваційної моделі розвитку країни, ускладнює відносини України з провідними державами світу [4, с. 3].

Указом Президента України від 25 серпня 2015 р. № 501/2015 затверджено Національну стратегію у сфері прав людини, спрямовану на вдосконалення діяльності держави щодо утвердження та забезпечення прав і свобод людини в Україні, створення дієвого механізму їхнього захисту, вирішення системних проблем у зазначеній сфері. Указ регламентує забезпечення свободи думки і слова, виявлення поглядів і переконань, доступу до інформації та вільного розвитку особистості. Водночас наголошено на низці проблем, а саме: надмірне державне регулювання інформаційних відносин; державна пропаганда та обмеження на публічні висловлювання з окремих питань; неналежна практика реалізації законодавства у сфері доступу до інформації, в тому числі публічної; брак гарантованого доступу особи до інформаційних ресурсів, зокрема до мережі Інтернет.

У Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні, яка затверджена згідно з розпорядженням Кабінету Міністрів України від 15 травня 2013 р. № 386-р, визначено мету, базові принципи, стратегічні цілі розвитку інформаційного суспільства в Україні. В нашій державі сформовано основні правові засади побудови інформаційного суспільства через прийняття низки нормативно-правових актів, які, зокрема, регулюють суспільні відносини у сфері сприяння розвитку громадянського суспільства, створення інформаційних електронних ресурсів, захисту прав інтелектуальної власності на такі ресурси, гарантій та механізму доступу до публічної інформації, електронного документообігу, інформаційної безпеки тощо [5]. В інформаційному суспільстві акценти все більше зміщуються з виробництва у сферу інтелектуальної, творчої діяльності. Глобальна інформатизація передбачає правомірність використання інтелектуальних надбань людства. Забезпечення належної охорони прав інтелектуальної власності є однією з найважливіших умов успішного розвитку сучасного суспільства [6, с. 441].

Відповідно до ст. 177 Цивільного кодексу України (ЦК України) об'єктами цивільних прав є результати

інтелектуальної, творчої діяльності, інформація, а також інші матеріальні та нематеріальні блага. Об'єкти цивільних прав згідно зі ст. 178 ЦК України мають властивість оборотоздатності, тобто можуть вільно відчужуватись або переходити від однієї особи до іншої в порядку правонаступництва, спадкування чи іншим чином.

Л. Коваленко, проводячи аналіз інформації як об'єкта правовідносин, зазначає, що предметом розгляду має бути насамперед інформація, яка перебуває в обороті. Її можна об'єднати у три групи: 1) інформація, що перебуває у цивільному обороті, тобто та, стосовно якої виникають передусім майнові відносини; 2) інформація, що перебуває в адміністративному обороті, тобто та, за допомогою якої регулюються інформаційні відносини, в тому числі в інформаційній сфері, наприклад інформація, що міститься в нормах права; 3) інформація, що перебуває в суспільному (публічному) обороті й становить відомості інформаційного характеру, або масова інформація, призначена для інформування населення [8, с. 82].

У главі 15 ЦК України закріплено положення, що інформація (ст. 200) належить до нематеріальних благ, до яких законодавством віднесено також результати творчої діяльності (ст. 199) й особисті немайнові блага (ст. 201). У Законі України "Про інформацію" під інформацією розуміють будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях чи відображені в електронному вигляді. Таке саме визначення міститься в ст. 200 ЦК України. В Законі України "Про телекомунікації" зазначено, що інформація — це відомості, подані у вигляді сигналів, знаків, звуків, рухомих або нерухомих зображень чи в інший спосіб. У Законі України "Про захист економічної конкуренції" визначено, що інформація — це відомості в будь-якій формі й вигляді та збережені на будь-яких носіях (у тому числі листування, книги, помітки, ілюстрації (карти, діаграми, органіграми, малюнки, схеми тощо), фотографії, голограми, кіно-, відео-, мікрофільми, звукові записи, бази даних комп'ютерних систем або повне/часткове відтворення їх елементів), пояснення осіб та будь-які інші публічно оголошені чи документовані відомості.

Відповідно до ст. 8 Закону України "Про авторське право і суміжні права" об'єктами авторського права є твори в галузі науки, літератури і мистецтва, зокрема: літературні письмові твори белетристичного, публіцистичного, наукового, технічного або іншого характеру (книги, брошури, статті тощо); комп'ютерні програми; бази даних; музичні твори з текстом і без тексту; аудіовізуальні твори; фотографічні твори, в тому числі твори, виконані способами, подібними до фотографії тощо. Вважаємо, що частина інформації може становити об'єкт інтелектуальної власності.

О. Кохановська, досліджуючи проблеми інформаційних відносин в Україні, розкриває можливі правомочності щодо інформації, які полягають у створенні (виробленні) інформації; передаванні й одержанні інформації; використанні інформації (охоплюючи її поширення і зберігання) [9, с. 25].

А. Марушак, акцентуючи увагу на ознаках інформації, зазначає, що підставами права власності на інформацію є: створення інформації власними силами і власним коштом; договір на створення інформації; договір, що містить умови переходу права власності на інформацію до іншої особи [10, с. 33—36]. Аналогічні підстави діють при створенні об'єктів інтелектуальної власності.

Б. Гоголь, вивчаючи питання права на інформацію, зауважує, що інформація може становити відкриту інформацію, інформацію з обмеженим доступом, об'єкт права інтелектуальної власності (нематеріальних результатів інтелектуальної діяльності людини у будь-якій формі, доступних для сприйняття людиною чи технічним пристроєм) та особистого немайнового блага (честі, гідності, ділової репутації, імені особи тощо) [11, с. 5].

Визначаючи інформацію як об'єкт прав та інтересів особи, О. Тихомиров інформаційні правовідносини поділяє на дві групи з істотними відмінностями у правомочностях. На його думку, до першої групи належать "позитивні інформаційні свободи" з центральним правом на інформацію, що виходять із природних, об'єктивно притаманних інформації властивостей та особистих потреб в інформації — право на інформацію; право на достовірну інформацію про стан довкілля, якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її збирання та поширення; право на інформацію про стан свого здоров'я тощо. До другої групи належать "негативні інформаційні свободи" (право на таємницю особистого життя, право на таємницю про стан здоров'я, право на таємницю донорства тощо), чим забезпечується захист конфіденційності певної інформації про особу та її діяльність. Ознаки цієї групи мають і правовідносини щодо комерційної таємниці та ноу-хау. Функція таких правовідносин полягає передусім у захисті охоронюваного законом інтересу особи, яку конфіденційна інформація ідентифікує або яка фактично контролює конфіденційну інформацію [12, с. 165—166].

За видами цивільно-правових відносин, до яких належить певний вид інформації, Ю. Заїка виокремлює такі типи: 1) інформація, яка є самостійним особливим об'єктом цивільних прав (відомості та інші види інформації, що не належать до двох інших типів); 2) інформація як об'єкт виключних прав інтелектуальної власності (твори); 3) інформація як об'єкт особистих немайнових прав (особисте немайнове благо) [13, с. 240—241].

Аналізуючи особливості інформації у законодавстві України, А. Кодинець доходить висновку, що інформація пов'язана з інтелектуальною діяльністю, може мати будь-які форми зовнішнього відображення, придатні для сприйняття особою безпосередньо чи за допомогою технічних засобів. Як результат інтелектуальної діяльності людини інформація може існувати як самостійний об'єкт, так і у формі результатів творчості, що охороняються системою права інтелектуальної власності. Концепція інформації як результату інтелектуальної діяльності дає змогу

екстраполювати на інформаційні відносини приватноправового характеру окремі положення законодавства про інтелектуальну власність [14, с. 17].

На думку Л. Коваленко, інформаційні ресурси, інформаційні системи, аудіовізуальні матеріали, рекламні продукти, тиражі періодичних видань, персональні дані відіграють роль об'єкта інформаційно-правових відносин, але є категоріями, похідними від інформації, що мають незаперечну інформаційну природу [8, с. 79].

Інформація є об'єктом зберігання і в бібліотечних фондах. Відповідно до наказу Міністерства культури і туризму України "Про затвердження Інструкції з обліку документів, що знаходяться в бібліотечних фондах" від 03.04.2007 № 22, об'єктами обліку бібліотечного фонду є: видання (книги, брошури; аркушеві видання, буклети, карткові видання, плакати, поштові картки; журнальні видання, газетні видання); аудіовізуальні документи (фонодокументи; відеодокументи; кінодокументи; фотодокументи; документи на мікроформі); електронні видання. Отже, фонди бібліотек становить інформація, яка має зовнішній вираз і є об'єктом права інтелектуальної власності.

У дисертаційному дослідженні О. Лисенко наголошено, що однією з важливих умов існування як окремої людини, так і суспільства загалом є інформація та інфраструктура, що забезпечує можливість обміну інформацією між людьми. На думку авторки, інформація стала одним із найефективніших засобів управління поведінкою індивідів, формування їхнього ставлення до навколишньої дійсності. Інформаційна дія є основним способом навчання і виховання людей, через що її використовують як основу механізмів соціального регулювання поведінки членів суспільства у всіх сферах діяльності [1, с. 17]. Науковець, виходячи з предмета дослідження, прямо не наголошує на тому, що збереження, обмін інформацією може відбуватися завдяки діяльності бібліотек, але важливість їхньої ролі в інформаційній сфері безсумнівна. Фахівці бібліотечної сфери зазначають, що однією з основних функцій сучасної наукової бібліотеки є забезпечення якісної інформаційної підтримки вчених, викладачів вищих навчальних закладів, шкільних учителів, здобувачів наукових ступенів, студентів, надання їм максимально повного обсягу опублікованої наукової інформації в мінімальні терміни [15, с. 27]. Бібліотеки як вагома складова частина інформаційного ресурсу країни відіграють важливу роль у науково-інформаційному супроводі інноваційного розвитку суспільства, поступово стаючи ефективною ланкою між глобальними масивами інформації та сучасним користувачем. Тенденції сьогодення вимагають від книгозбірень нових організаційних, теоретичних, методичних і технологічних засад формування бібліотечно-інформаційних ресурсів та створення відповідних засобів доступу до них [16, с. 26].

Сучасний соціум визнає бібліотеку як базовий соціальний інститут, котрий відіграє важливу роль у розвитку науки, освіти і культури, відстежуючи, відбираючи, аналізуючи, кумулюючи, зберігаючи і надаючи в суспільне використання електронні джерела інформації; доводячи право інтелектуальної

власності кожного автора публікації; продукуючи власні оригінальні наукові ідеї, що стосуються не лише вдосконалення бібліотечної роботи, а й інших сфер діяльності сучасного суспільства, оскільки бібліотечні фахівці нової генерації — це інформаційні аналітики, здатні на високому професійному рівні здійснювати моніторинг документних потоків, масивів і ресурсів профільної проблематики, виявляти, аналізувати, систематизувати й надавати суспільству кращі зразки інтелектуальної продукції [17, с. 48].

Висновки. Під інформацією розуміють будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені в будь-якій формі й вигляді на будь-яких носіях (у тому числі листування, книги, помітки, ілюстрації, фотографії, голограми, кіно-, відео-, мікрофільми, звукові записи, бази даних комп'ютерних систем або повне чи часткове відтворення їх елементів), пояснення осіб та будь-які інші публічно оголошені чи документовані відомості. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб. Здійснення цих прав може бути обмежене тільки законом. Інформація належить до нематеріальних благ, до яких законодавством віднесено також результати творчої діяльності й особисті немайнові блага. Частина інформації може бути об'єктом авторського права, зокрема твори у галузі науки, літератури і мистецтва: літературні письмові твори белетристичного, публіцистичного, наукового, технічного або іншого характеру (книги, брошури, статті тощо); комп'ютерні програми; бази даних; музичні твори з текстом і без тексту; аудіовізуальні твори; фотографічні твори, в тому числі твори, виконані способами, подібними до фотографії тощо. Інформація, пов'язана з інтелектуальною діяльністю, може мати будь-які форми зовнішнього відображення, придатні для сприйняття особою безпосередньо чи за допомогою технічних засобів. Однією з основних функцій сучасної наукової бібліотеки є забезпечення якісної інформаційної підтримки користувачів. Бібліотеки як вагома складова частина інформаційного ресурсу країни відіграють важливу роль у науково-інформаційному забезпеченні інноваційного розвитку суспільства, поступово стаючи ефективною ланкою між глобальними масивами інформації та сучасним користувачем.

Список використаної літератури

1. Лисенко О. О. Правовий захист суспільства від шкідливої інформації : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук / Ольга Олександрівна Лисенко ; Харк. нац. ун-т внутр. справ. — Харків, 2011. — 19 с.
2. Інформатизація і модернізація соціокультурної сфери суспільства: взаємодія та розвиток : [монографія] / [О. С. Онищенко, В. М. Горвий, В. І. Попик та ін.] ; НАН України, Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського. — Київ, 2013. — 184 с.
3. Бібліотека в реалізації державотворчої інформаційної політики : [монографія] / [Т. Гранчак, В. Бондаренко, С. Горова та ін.] ; НАН України, Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського. — Київ, 2016. — 339 с.
4. Коломієць П. В. Питання правової охорони інтелектуальної власності в інформаційній мережі системи Інтернет : монографія / П. В. Коломієць. — Полтава : ТОВ "Копі-Центр", 2015. — 124 с.

5. *Стратегія* розвитку інформаційного суспільства в Україні : розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 травня 2013 р. № 386-р // Офіційний вісник України. — 2013. — № 44. — Ст. 1581.
6. *Іванова М.* Електронні інформаційні ресурси конституційно-правової тематики у фондах НЮБ НБУВ / М. Іванова // Наукові праці Національної бібліотеки України ім. В. І. Вернадського. — 2015. — Вип. 41. — С. 441—454.
7. *Сенченко М.* Центр державної бібліографії в цифрову епоху / М. Сенченко // Вісник Книжкової палати. — 2016. — № 4. — С. 3—9.
8. *Коваленко Л. П.* Об'єкт інформаційних правовідносин / Л. П. Коваленко // Право і безпека. — 2012. — № 5 (47). — С. 78—83.
9. *Кохановська О. В.* Цивільно-правові проблеми інформаційних відносин в Україні : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук / Олена Велеонінівна Кохановська ; Київський національний ун-т ім. Тараса Шевченка. — Київ, 2006. — 34 с.
10. *Марущак А. І.* Цивільні права на інформацію / А. І. Марущак // Юридичний вісник — 2009. — № 3. — С. 33—36. — Режим доступу: http://law.nau.edu.ua/images/Наука/Naukovij_jurnal/2009/statji_n3_12_2009/Marushjak_33.pdf. — Назва з екрана.
11. *Гоголь Б. М.* Право на інформацію в цивільному праві України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук / Богдан Миколайович Гоголь ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України. — Київ, 2010. — 16 с.
12. *Тихомиров О. О.* "Інформація" у доктрині цивільного права України / Олександр Олександрович Тихомиров // Держава і право : зб. наук. пр. Юридичні і політичні науки. Випуск 67. — Київ : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України. — 2015. — С. 156—167.
13. *Заїка Ю.* Інформація в системі об'єктів цивільних прав / Юрій Заїка, Володимир Скрипник // Підприємництво, господарство і право — 2017. — № 1. — С. 240—241.
14. *Кодинець А.* Інтелектуальна власність та інформаційні відносини: теоретичні засади правового регулювання / Анатолій Кодинець // Підприємництво, господарство і право — 2016. — № 8. — С. 16—20.
15. *Коваленко С.* Співпраця освітянських бібліотек зі створення зведених баз даних / С. Коваленко, Н. Зоріна // Вісник Книжкової палати. — 2016. — № 10. — С. 27—31.
16. *Рубан А.* Формування та використання інформаційних ресурсів у бібліотеках України: огляд видань 2010—2014 років / А. Рубан // Вісник Книжкової палати. — 2016. — № 1. — С. 26—33.
17. *Кушнарченко Н.* Бібліографічні покажчики як засіб формування позитивного іміджу освітньо-наукового закладу / Н. Кушнарченко, С. Євсєєнко // Вісник Книжкової палати. — 2016. — № 9. — С. 48—52.

В статті внимание акцентовано на том, что право на информацию является одним из естественных прав человека, владения которым гарантируется Конституцией Украины. Отмечено, что информация превращается в стратегический ресурс развития человечества. Раскрыты особенности информации как объекта права интеллектуальной собственности. Определена роль библиотек в сохранении информации, которая выступает объектом интеллектуальной собственности.

This article accents the attention on that the right to information is one of intrinsic right of human possession of which are guaranteed by Constitution of Ukraine. It is noted that the information are converting in the strategic resource of human development. Analyses the peculiarities of information as the object of intellectual property rights. Determines the role of libraries in preservation of information which appear as the object of intellectual property rights.

Надійшла до редакції 1 червня 2017 року

УДК 025.3:[001.102-029:33

*Антоніна Головацук,
провідний бібліотекар НБУВ*

Шляхи забезпечення потреб користувачів в економічній інформації

У статті досліджено поняття економічної інформації та окреслено вимоги до її якості. Проаналізовано потреби користувачів в економічній інформації й визначено шляхи їх забезпечення.

Ключові слова: економічна інформація, систематичний каталог, електронний каталог, користувач, інформаційний простір.

Реалії сучасного життя спонукають бібліотеки до постійного пошуку нових форм і технологій роботи з користувачами, проведення якісних змін відповідно до викликів високотехнологічного суспільства та потреб аудиторії.

Об'єктом публікації є розділ "У Економіка. Економічні науки" систематичного каталогу НБУВ.

Мета статті — проаналізувати потреби користувачів в економічній інформації та визначити шляхи їх забезпечення.